

Sygn. akt VII Kz 239/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Jarosz

SSO Jerzy Pukas

SSR del. Monika Maciążek (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Stefańczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Myszkowie M. G.

po rozpoznaniu sprawy **G. K.**

s. P. i I. z domu J., ur. (...) w C.

podejrzanego o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek zażalenia wniesionego w dniu 15 maja 2017 roku przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 7 maja 2017 roku wydane w sprawie o sygn. akt II Kp 144/17

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Myszkowie postanowieniem z dnia 7 maja 2017 roku na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. i art. 263 § 1 k.p.k. zastosował wobec G. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. 90 dni od dnia 5 maja 2017 roku godziny 10:00 do dnia 3 sierpnia 2017 roku godz. 10:00.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego G. K., zaskarżając je w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania:

1. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez uznanie, że w sprawie istnieje obawa, że podejrzany w bezprawny sposób będzie utrudniał tok postępowania sądowego, podczas gdy od początku współpracował on z organami ścigania, przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i złożył wyczerpujące wyjaśnienia korelujące ze stanem faktycznym, co przeczy pogładowi, iż może on w jakikolwiek sposób utrudniać przebieg postępowania,

2. art. 258 § 2 k.p.k., poprzez błędne uznanie, iż z uwagi na grożącą podejrzanemu surową karę będzie on starał się w sposób bezprawny wpływać na tok postępowania ponieważ z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu, jego rodzaj i dotychczasową postawę podejrzanego, realnie grożąca mu kara jest dużo niższa, nie przekraczająca 8 lat,

3. poprzez błędne uznanie, iż nie zachodzi przeszkoda w zastosowaniu tymczasowego aresztowania, podczas gdy zachodzą szczególne okoliczności wykluczające możliwość stosowania tego środka, tj. trudną sytuację finansową rodziny podejrzanego z uwagi na fakt, iż jest on jej jedynym żywicielem

z dalekiej ostrożności skarżący zarzucił:

4. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady minimalizacji środków zapobiegawczych, będącej negatywną przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania i zastosowanie tego najsurowszego środka w sytuacji, gdy inne środki zapobiegawcze byłyby wystarczające.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie wobec podejrzanego G. K. środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno-prawnych, przemawiających za potrzebą zastosowania wobec podejrzanego G. K. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i stanowisko swe w tej mierze należy uzasadnił

Przystępując do analizy wniesionego środka odwoławczego w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż obrońca nie kwestionował istnienia ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania z art. 249 § 1 k.p.k. w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa. Wystarczy więc krótko stwierdzić, że kwestia ta na obecnym etapie nie budzi wątpliwości..

Wbrew twierdzeniom skarżącego na gruncie niniejszej sprawy została także spełniona przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k. tj. surowość grożącej podejrzanemu kary, co trafnie uzasadnił Sąd Rejonowy. G. K. stanął bowiem pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – zagrożonego karą pozbawienia wolności w wymiarze od 1 roku do 10 lat, a prawdopodobieństwo wymierzenia surowej kary, tj. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w tym konkretnym przypadku jest wysokie. Podejrzanym był dotychczas trzykrotnie karany, w tym dwa razy wymierzono wobec niego karę pozbawienia wolności, a nadto był karany za przestępstwo przeciwko mieniu (karta karna z 9 maja 2017r.). W tej sytuacji, mając na uwadze przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wskazane w art. 69 § 1 kk, w przypadku skazania G. K. za kradzież z włamaniem, objętą niniejszym postępowaniem, jest wysoce prawdopodobne orzeczenie wobec podejrzanego kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Na obecnym etapie postępowania prognozowanie kary jest zdecydowanie przedwczesne, niemniej jednak już teraz można założyć istnienie realnego zagrożenia surową karą, zwłaszcza biorąc pod uwagę dotychczas ujawnione okoliczności, wpływające na wymiar kary, związane nie tylko z uprzednią karalnością podejrzanego ale i wartością skradzionych przedmiotów i okolicznościami przestępstwa.

Zagrożenie surową karą, jak wprost stanowi przepis art. 258 § 2 k.p.k., jest wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że podejrzanym może podejmować bezprawne działania utrudniające dalszy przebieg postępowania, o których mowa w treści przepisu art. 258 § 1 k.p.k. w celu uniknięcia bądź umniejszenia własnej odpowiedzialności przed prawem. Z uwagi zaś na to, że wskazywana okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby G. K. w przeszłości konkretne działania w tym kierunku już podejmował.

W tym przypadku, dodatkowo, ryzyko bezprawnego wpływania na tok postępowania w sytuacji przebywania G. K. na wolności wynika ze współdziałania z innymi osobami, dotychczas nieustalonymi. Prawidłowo zauważył Sąd Rejonowy, że postawa podejrzanego, prezentowana w toku dochodzenia, jakkolwiek dozwolona i mieszcząca się w ramach jego

prawa do obrony, ma znaczenie dla prawidłowego toku postępowania o tyle, że dobro tego postępowania wymaga uniemożliwienia podejrzanemu kontaktów z pozostałymi osobami współdziałającymi w popełnieniu przestępstwa. Dlatego tylko tymczasowe aresztowania może osiągnąć cel, stawiany przez ustawodawcę środkiem zapobiegawczym.

W konsekwencji powyższego za bezzasadny uznać należało podniesiony w zażaleniu obrońcy podejrzanego zarzut obrazy przepisu art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem - jak wskazano powyżej - stwierdziwszy zagrożenie surową karą, Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby podejrzany podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa, czy ukrywania się bądź ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary.

Tego poglądu nie zmienia zresztą okoliczność na którą wskazuje obrońca podejrzanego, a mianowicie, iż G. K. przyznał się do stawianych mu zarzutów, złożył wyjaśnienia i od samego początku współpracuje z organami ścigania. Wyjaśnienia podejrzanego na pewno nie są wyczerpujące, jak twierdzi obrońca, a nadto nie są konsekwentne, a ich zmienność absolutnie nie wskazuje na szczerość podejrzanego, a raczej na dostosowywanie ich treści do wymowy dowodów uzyskanych przez prowadzącego postępowanie i ustaleń poczynionych w dotychczasowym toku dochodzenia. G. K. początkowo skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, twierdząc jedynie, że włamania dopuścili się tylko we trzech tj. wspólnie z K. B. i S. K., czyli osobami, które także zostały zatrzymane. Przesłuchany po raz kolejny wyjaśnił z kolei, że czynu dokonali oni wspólnie jeszcze z trzema nieznanymi mu osobami, co nie było okolicznością nową dla prowadzącego postępowanie, a wynikało także z oględzin nagrania z monitoringu oraz było później przyznane przez pozostałych dwóch ujętych sprawców.

Idąc dalej, wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy podejrzanego, zdaniem Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy nie zaistniały żadne tzw. negatywne przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania opisane w treści przepisu art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które przemawiałyby za jego uchyceniem. Nic nie wskazuje, iż pozbawienie podejrzanego G. K. wolności w ramach tymczasowego aresztowania, spowoduje dla jego życia lub zdrowia poważne niebezpieczeństwo oraz pociągnie za sobą wyjątkowo ciężkie skutki dla niego albo jego rodziny. Okoliczność na którą wskazuje obrońca, a mianowicie, iż podejrzany jest jedynym żywicielem rodziny, niczego w tej kwestii nie zmienia. Oczywiście jest, że tymczasowe aresztowanie członka rodziny dla pozostałych członków, zależnych finansowo od aresztowanego, wiąże się z pogorszeniem warunków życiowych, ale nie jest to jednoznaczne z zaistnieniem przesłanki z art. 259 § 1 pkt 2 kpk. Nadto nie jest rolą sądu w postępowaniu incydentalnym, jakim jest decyzja w sprawie stosowania tymczasowego aresztowania, ustalać warunki rodzinne podejrzanego, ewentualne możliwości zarobkowe żony, czy źródło dochodów najbliższej rodziny. To na stronie lub jego obrońcy ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii, a nie poprzestawanie jedynie na głośnych twierdzeniach. Dlatego zarzut zażalenia obrońcy jest bezpodstawny

Bezzasadny jest także zarzutu obrońcy podejrzanego dotyczący naruszenia przepisu art. 257 § 1 k.p.k.. Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom autora wniesionego zażalenia, słusznie przyjął, że nie jest wystarczające stosowanie wobec podejrzanego G. K. innego, czyli łagodniejszego środka zapobiegawczego. Z uwagi na charakter ustalonych powyżej przesłanek stosowania środka zapobiegawczego w zestawieniu z etapem postępowania, który jest początkowym, skupionym na zbieraniu i zabezpieczaniu dowodów, niezbędność stosowania wobec G. K. najsurowszego środka zapobiegawczego jest oczywista. Środki o charakterze wolnościowym bezwątpienia na obecnym etapie nie byłyby w stanie zagwarantować prawidłowego przebiegu postępowania karnego.

Podsumowując, wobec spełnienia przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, wymienionych w treści przepisów art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k. i braku przesłanek negatywnych z art. 259 k.p.k. Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.